

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 12 czerwca 2019 r.

DIH-1.709.46.2019.BP

DECYZJA DIH-1/43/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1930, z późn.zm.), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 poz. 178), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 24 kwietnia 2019 r. (nr akt sprawy: KŻ-D-Cz.8361.1.2019/13DEC/19), którą na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 40 000 zł (słownie: czterdzieści tysięcy złotych) z tytułu ponownego naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z 19 grudnia 2018 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r. poz. 646, z późn. zm.), zwanej dalej „*Prawem przedsiębiorców*”, Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwany dalej również „*Śląskim WIIH*”, zawiadomił przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, zwanego dalej również „*stroną*”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „*ustawą o informowaniu o cenach*”. Przedmiotowe pismo strona odebrała 24 grudnia 2018 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 4, 8 stycznia 2019 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego WIIH, w sklepie „Biedronka”, mieszczącym się w Częstochowie przy ul. Gajcego 2, należącym do strony, sprawdzono prawidłowość informowania o cenach wybranych losowo 215 asortymentów produktów znajdujących się w ofercie handlowej, stwierdzając:

- 1) brak uwidocznionych cen jednostkowych w przypadku 4 partii artykułów spożywczych, których ilość nominalna jest inna niż 1 l/kg, 100 ml/g, tj.:
  - 1 partii wyrobów cukierniczych,
  - 2 partii przetworów owocowych,
  - 1 partii napojów alkoholowych,
- 2) brak uwidocznionych cen i cen jednostkowych w przypadku 144 partii artykułów spożywczych, których ilość nominalna jest inna niż 1 l/kg, 100 ml/g, tj.:
  - 32 partii wyrobów cukierniczych,
  - 16 partii bakalii,
  - 6 partii dodatków do żywności,
  - 1 partii musztardy,
  - 7 partii przetworów zbożowych,
  - 19 partii przetworów owocowo – warzywnych,
  - 2 partii oliwy,
  - 1 partii grzybów marynowanych,
  - 14 partii przypraw,
  - 2 partii przetworów rybnych,
  - 7 partii koncentratów spożywczych,
  - 4 partii przetworów mleczarskich,
  - 5 partii przetworów mięsno – drobiarskich,
  - 7 partii soków, syropów, nektarów,
  - 4 partii napojów bezalkoholowych,
  - 5 partii wyrobów garmażeryjnych,
  - 2 partii warzyw,
  - 4 partii kawy,
  - 6 partii napojów alkoholowych,
- 3) brak uwidocznienia cen w przypadku 18 partii artykułów spożywczych, tj.:
  - 3 partii wyrobów cukierniczych,
  - 2 partii przetworów warzywnych,
  - 2 partii soków,
  - 4 partii napojów alkoholowych,
  - 1 partii przetworów mleczarskich,
  - 3 partii bakalii,
  - 1 partii przetworów mięsnych,
  - 2 partii kawy,

co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. poz. 2121), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen*”.
- 4) błędne wyliczenie ceny jednostkowej 7 partii artykułów spożywczych.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 8 stycznia 2019 r. (nr akt kontroli: KŻ-D-Cz.8361.1.2019).

Z uzasadnienia skarżonej decyzji Śląskiego WIIH wynika, że w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie przepisów po raz pierwszy organ ujawnił 20 przypadków naruszenia wymagań ustawy o informowaniu o cenach w toku kontroli przeprowadzonych w następujących okresach:

- 1) 4 - 8 stycznia 2018 r. – stwierdzono nieprawidłowe wyliczenie cen jednostkowych pakowanego środka spożywczego w stanie stałym, znajdującego się w środku płynnym oraz brak ceny jednostkowej (sprawa KH.8361.3.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 200 zł,
- 2) 29 stycznia 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.28.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 50 zł,
- 3) 31 stycznia – 7 lutego 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KŻ-D-Cz.8361.5.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 35 000 zł,
- 4) 8 marca 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.61.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 300 zł,
- 5) 8 marca 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.62.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 400 zł,
- 6) 9 kwietnia 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.83.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 6 000 zł,
- 7) 7 maja 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach produktów (sprawa KŻ-D-Cz.8361.32.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 3 000 zł,
- 8) 14 maja 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów oraz błędnie wyliczone ceny jednostkowe (sprawa KH.8361.107.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł,
- 9) 22 maja 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.110.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 30 000 zł,
- 10) 2 - 4 lipca 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH-D-Cz.8361.16.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 25 000 zł,
- 11) 16 lipca 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.156.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 20 000 zł,
- 12) 6 - 11 września 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KŻ-D-Cz.8361.64.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 30 000 zł,
- 13) 25 - 27 września 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów oraz różnicę między cenami uwidocznionymi przy towarach a zakodowanymi w systemie kasowym (sprawa KH-D-Cz.8361.21.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 28 000 zł,
- 14) 4 października 2018 r. – stwierdzono błąd cen i cen jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.211.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 500 zł,

- 15) 17 października 2018 r. – stwierdzono brak cen i cen jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.220.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 25 000 zł,
- 16) 18 - 19 października 2018 r. – stwierdzono brak cen i cen jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.221.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 30 000 zł,
- 17) 6 - 7 listopada 2018 r. – stwierdzono brak cen i cen jednostkowych (sprawa KH.8361.231.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 21 000 zł,
- 18) 15 - 16 listopada 2018 r. – stwierdzono brak cen jednostkowych (sprawa KH.8361.240.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 20 000 zł,
- 19) 10 – 11 grudnia 2018 r. stwierdzono brak cen jednostkowych (sprawa KH.8361.259.2018) – nałożono karę pieniężną 36 000 zł,
- 20) 18 – 20 grudnia 2018 r. stwierdzono brak cen oraz cen jednostkowych (sprawa KŻ-D-Cz.8361.91.2019) – nałożono karę pieniężną 40 000 zł.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 25 marca 2019 r., Śląski WIIH poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu kolejnego – dwudziestego pierwszego – naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. W piśmie tym, stosownie do wymogów art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1930, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, strona została pouczone również o przysługującym jej prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 24 kwietnia 2019 r. (sygnatura: KŻ-D-Cz.8361.1.2019/13DEC/19), Śląski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 40 000 zł (słownie: czterdzieści tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu dwudziestego pierwszego naruszenia obowiązku uwidaczniania cen i cen jednostkowych towarów w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy.

Pismem z 9 maja 2019 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o:

- uchylenie jej w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, ewentualnie
- wymierzenie kary w wysokości dolnej granicy zagrożenia.

Skarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- 1) art. 77 k.p.a., poprzez nieustalenie istotnych okoliczności mających znaczenie przy wysokości wymierzonej przez organ pierwszej instancji kary pieniężnej;
- 2) art. 81 k.p.a., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów ustalając, że skarżąca dokonała istotnego naruszenia obowiązków przedsiębiorcy wynikającego z ustawy o informowaniu o cenach;
- 3) art. 6 ust. ustawy o informowaniu o cenach poprzez wymierzenie przez Organ pierwszej instancji rażąco niewspółmiernie wysokiej kary pieniężnej;

- 4) art. 6 ust. 2 w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez przyjęcie, że niewykonanie przez przedsiębiorcę obowiązków, o których mowa w art. 4 wskazanej ustawy uzasadnia nałożenie kary w najwyższej wysokości tj. 40 000 zł.

Pismem z 17 maja 2019 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 k.p.a., prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę – dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w należącej do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie placówce handlowej, stwierdzono nieprawidłowości w informowaniu o cenach i cenach jednostkowych łącznie 166 asortymentów produktów spośród 215 poddanych ocenie, co było, jak stwierdził Śląski WIIH, dwudziestym pierwszym w okresie 12 miesięcy naruszeniem przez stronę obowiązujących przepisów w zakresie uwidaczniania cen.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Śląski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 40 000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Podnosząc zarzuty naruszenia przepisów postępowania, strona argumentuje, że stwierdzone nieprawidłowości dotyczy tylko jednego skontrolowanego sklepu, a nie całej sieci placówek handlowych. Dodatkowo stwierdzone uchybienia zostały usunięte.

Odnosząc się do przedmiotowych zarzutów, organ zwraca uwagę, że brzmienie art. 6 ustawy o informowaniu o cenach wyraźnie odnosi się do naruszenia, którego dopuszcza się przedsiębiorca. Jest to więc jedyne kryterium podmiotowe zawarte w tym przepisie. Kontrolowany sklep nie jest odrębnym podmiotem gospodarczym, a tym samym, nie jest możliwe zawężenie odpowiedzialności przedsiębiorcy za naruszenie przepisów ww. ustawy tylko do konkretnej placówki handlowej.

Podobnie nie sposób zgodzić się z argumentem o usunięciu stwierdzonych uchybień. Wprawdzie z akt sprawy wynika, że Strona podjęła takie kroki, niemniej ustawa o informowaniu o cenach nie przewiduje, aby zastosowanie się do zaleceń pokontrolnych uwalniało Stronę od odpowiedzialności za powstałe naruszenie. Faktem jest jedynie, że powyższa okoliczność powinna być brana pod uwagę przez organ przy ustalaniu przesłanki dotychczasowej działalności w ramach wymiaru kary i w przedmiotowej sprawie taka okoliczność została zbadana, o czym świadczy uzasadnienie zaskarżonej decyzji: „Strona – jak twierdzi w innych postępowaniach podejmuje działania mające na celu doprowadzenie do wyeliminowania naruszeń, niemniej jednak okazują się one mało skuteczne.”

Biorąc powyższe pod uwagę, podniesione zarzuty należy uznać za bezzasadne.

Kolejny zarzut podniesiony przez Stronę dotyczy naruszenia art.77 i art.81 kpa, poprzez pominięcie przez organ istotnych okoliczności przy ustalaniu stanu faktycznego. Strona zarzuca organowi w tej materii bezpodstawność i dowolność, twierdząc, że organ nieprawidłowo wskazał postępowania, w których stwierdził brak cen i cen jednostkowych w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Zdaniem Strony, organ nie wyjaśnił w pełnym zakresie, w jaki sposób zostały zakończone wszystkie wskazane postępowania w sprawie naruszeń, których strona miała dopuścić się wcześniej. Strona powołuje się przy tym na konkretny przypadek postępowania (nr akt KŻ-D-Cz.8361.91.2019), gdzie Śląski WIIH decyzją z dnia 19 kwietnia 2019 r. wymierzył karę pieniężną w wys. 40 000 zł, od której to decyzji zostało wniesione odwołanie.

Odnosząc się do przedmiotowego zarzutu, należy uznać, że Strona zasadnie podnosi, że organ pierwszej instancji badając przesłankę dotychczasowego postępowania w ramach

wymiaru kary, uwzględnił dwudzieste pierwsze naruszenie w sytuacji, gdy było ono przedmiotem niezakończonych postępowania – tj. od decyzji organu pierwszej instancji zostało wniesione odwołanie.

Z drugiej jednak strony, należy mieć na uwadze regulację zawartą w art. 15 kpa, zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Dwuinstancyjność postępowania oznacza, że sprawa podlega ponownemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu przez organ odwoławczy, przy czym sprawa powinna być tożsama pod względem przedmiotowym i podmiotowym w obu instancjach. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, należy zauważyć, że organ pierwszej instancji uwzględnił okoliczność dwudziestego pierwszego naruszenia uznając, że naruszenie to miało miejsce, mimo, że de facto, postępowanie w sprawie tego naruszenia nie zostało jeszcze zakończone. Z kolei, podczas rozpoznawania sprawy w drugiej instancji, postępowanie, którego przedmiotem było dwudzieste pierwsze naruszenie ustawy o informowaniu o cenach zostało już zakończone - Prezes UOKiK decyzją z dnia 11 czerwca 2019 r. utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy. Należy więc uznać, że organ pierwszej instancji, co prawda naruszył przepisy postępowania błędnie ustalając liczbę dotychczasowych naruszeń w ciągu 12 miesięcy licząc od pierwszego naruszenia, niemniej jednak uchybienie to zostało konwalidowane przez organ drugiej instancji. Z tego też względu, kierując się ekonomią postępowania nie jest zasadnym przekazywanie sprawy do ponownego rozpoznania, ponieważ organ pierwszej instancji musiałby wydać rozstrzygnięcie w oparciu o przesłanki, które zostały już prawidłowo ustalone przez organ odwoławczy.

Z tego też względu, podniesiony zarzut należy uznać za bezzasadny.

Uchybienie popełnione przez organ przy ustalaniu stanu faktycznego, rzutuje na zastosowanie prawa materialnego w postaci art. 6 ustawy o informowaniu o cenach. Mianowicie, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

Stopień naruszenia obowiązków jest to jedna z przesłanek wpływających na wymiar kary. Przy jej rozpatrywaniu, należy odwołać się do art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, zgodnie z którym w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Cena należy do podstawowych, istotnych elementów zawieranych umów sprzedaży wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji przez konsumentów o zawarciu konkretnej umowy, zaś cena jednostkowa jest z kolei podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. W świetle powyższego, brak uwidocznienia cen, pozbawia konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach. Z kolei, brak cen jednostkowych, uniemożliwia konsumentom porównanie oferowanych towarów z towarami podobnymi, lecz o innej masie lub objętości, a co za tym idzie, utrudnia konsumentom wybór odpowiedniego dla nich towaru. Nie sposób więc uznać, iż brak uwidocznienia cen bądź cen jednostkowych nie ma istotnego charakteru. W ocenie

Prezesa UOKiK odniesienie przez stronę liczby zakwestionowanych w toku kontroli partii towarów z uwagi na naruszenie przepisów o uwidacznianiu cen do całej oferty będącej w sprzedaży, zamiast do liczby partii skontrolowanych i następnie, twierdzenie na tej podstawie o znikomej liczbie (3,3 %) produktów dotkniętych przedmiotowym naruszeniem, jest nieobiektywne. Należy zauważyć, że zgodnie z materiałem dowodowym zgromadzonym przez Śląskiego WIIH, na wybranych losowo 215 asortymentów towarów, uchybienia w zakresie uwidaczniania cen stwierdzono przy 166, co stanowiło ponad 77 % liczby asortymentów towarów jakie zostały poddane kontroli.

Kolejna przesłanka, wskazana w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach to dotychczasowa działalność przedsiębiorcy. W jej przypadku, organ pierwszej instancji wziął pod uwagę dwadzieścia naruszeń jakie miały miejsc w okresie 12 miesięcy poprzedzających naruszenie będące przedmiotem zaskarżonej decyzji: *„Zatem kolejne, a licząc od dnia 4 stycznia 2018 r. dwudzieste pierwsze w minionych 12 miesiącach, stwierdzone naruszenie przez Stronę przepisów ustawy o informowaniu o cenach, daje podstawę do wymiaru kary administracyjnej w maksymalnej wysokości”*. Jednak jak już wskazano powyżej, w przypadku decyzji z dnia 11 czerwca 2019 r. wymierzającej karę pieniężną, od decyzji tej zostało wniesione odwołanie, które zostało jednak rozstrzygnięte przez Prezesa UOKiK decyzją z dnia utrzymującą zaskarżoną decyzję w mocy. Z tego też względu, nie sposób uznać by uchybienie jakiego dopuścił się organ pierwszej instancji mogło wpłynąć na prawidłowość ustalenia powyższej przesłanki ponieważ organ odwoławczy, de facto potwierdza ustalenia pierwszoinstancyjne.

Odnosząc się do trzeciej przesłanki określonej w art. 6 ust. 3 ww. ustawy należy stwierdzić, że Śląski WIIH na podstawie posiadanych informacji o wielkości obrotu i przychodu strony prawidłowo uznał, że strona mieści się w kategorii pozostałych przedsiębiorców, w myśl ustawy Prawo przedsiębiorców.

Jako uzasadnienie dla podniesionych zarzutów, strona podniosła również argument, że naruszenie było krótkotrwałe i niezamierzone. W tej kwestii organ zwraca uwagę, że przesłanką wymierzenia kary administracyjnej jest sam fakt naruszenia obowiązku – nie mają więc w tym wypadku znaczenia kwestie powoływane przez stronę tj. umyślność czynu czy też jego krótkotrwałość. Wręcz przeciwnie, sam fakt naruszenia obowiązku rodzi konieczność wymierzenia przez organ administracyjny sankcji, przy czym należy zauważyć, iż takie rozwiązania jak odstąpienie od wymierzenia kary czy też ulgi w wykonaniu kary mają charakter wyjątkowy – w przypadku przedmiotowej sprawy, organ pierwszej instancji słusznie uznał, że waga naruszenie nie jest znikoma i naruszenie ma charakter trwały, o czym świadczą wyniki kontroli przeprowadzonych w ciągu 12 miesięcy, a zatem nie zachodzą podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 kpa.

Zdaniem organu odwoławczego, nie zasługuje również na uwzględnienie argument strony, iż wpływ na znikomość naruszenia ma fakt opatrzenia sprzedawanych towarów kodem kreskowym. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że umożliwienie konsumentom zapoznania się z cenami za pomocą czytnika nie stanowi realizacji obowiązku uwidocznienia cen i cen jednostkowych. Regulacja zawarta w art. 4 ust. 1 ww. ustawy ma na celu umożliwienie konsumentowi natychmiastowe uzyskanie informacji o cenie nabywanego towaru. Tymczasem czytnik cen takiej „natychmiastowości” nie zapewnia, co potwierdza

również orzecznictwo sądowe (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 05 grudnia 2018 r., sygn. akt VI SA/Wa 634/18).

W przypadku zaś przywołanego przez stronę dokumentu UOKiK „Wyjaśnienia w sprawie ustalenia wysokości kar pieniężnych za naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług” to przede wszystkim należy podkreślić, iż dokument ten jako wyjaśnienia nie ma charakteru prawnie wiążącego, zawiera jednak wytyczne jakie powinny być brane pod uwagę przez organ przy wymierzeniu kary: *„Celem regulacji w zakresie informowania o cenach jest poprawa ochrony konsumenta oraz zdrowa konkurencja między przedsiębiorcami i produktami (motyw 1 dyrektywy 98/6/WE). W związku z powyższym, w toku postępowania w sprawach dotyczących nałożenia kary pieniężnej, powinny być uwzględniane te podstawowe założenia a nie, na przykład koszty prowadzenia działalności gospodarczej.”* Tym samym, nie sposób zgodzić się ze stroną, iż postępowanie prowadzone przez Śląskiego WIIH, stało w sprzeczności z wytycznymi zawartymi w tym dokumencie.

Mając powyższe na uwadze, organ odwoławczy, po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego materiału, uznał odwołanie za bezzasadne. W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona stronie kara w wysokości 40 000 zł jest proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. poz. 2019 poz. 178).

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej

Anna Łagodzińska

Otrzymują:

1. [...]

pełnomocnik

Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie

2. Śląski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Katowicach
3. a/a